

Sygn. akt **II K 219/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: **SSR Monika Pietrzyk**

Protokolantka: st. sekr. sąd. Barbara Krężel

po rozpoznaniu w dniach 20.08.2015 r., 06.10.2015 r. sprawy karnej

B. K., c. W. i H. z d. M.,

ur. (...) w N.

Oskarżonej o to, że:

od dnia 4 marca 2014 roku do chwili obecnej, wbrew woli osoby powołanej na podstawie prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, Wydział I Cywilny, z dnia 13 lutego 2014 roku, sygn. akt I C 1907/13, do wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnim M. K. (1), tj. jego ojca P. K. (1), przetrzymuje małoletniego M. K. (1) w swoim miejscu pobytu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej we W. <<Via F. B. 45 G.>> oraz wbrew orzeczeniu Sądu nie ma zamiaru przywiezienia małoletniego do Polski do jego miejsca zamieszkania, a to miejsca zamieszkania ojca,

t.j. o czyn z art. 211 k.k.

B. K. uznaje za winną tego, że w okresie od dnia 2 października 2014 r. do dnia 29 grudnia 2014 r., wbrew woli P. K. (2), powołanego do opieki na podstawie prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 lutego 2014 roku sygn. akt I C 1907/13, zatrzymała małoletniego poniżej 15 roku życia M. K. (2) w swoim miejscu pobytu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej we W., Via F. B. 45 G., to jest popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 211 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 211 k.k. przy zastosowaniu dyspozycji art. 58 § 3 k.k. wymierza jej karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych.

Sygn. akt II K 219/15

UZASADNIENIE

B. K. i P. K. (1) zawarli związek małżeński w dniu 20 września 2008 roku. Ich syn M. K. (1) urodził się w dniu (...)

W trakcie małżeństwa państwo K. wyjeżdżali do W., gdzie poznali F. S. – obecnego partnera B. K.. W tym czasie relacje małżeńskie uległy pogorszeniu. Ostatecznie w maju 2012 r. B. K. wyprowadziła się od męża, a w lipcu 2012 r. złożyła pozew o rozwód. W tym czasie M. K. (1) mieszkał z matką, a gdy ta wyjeżdżała za granicę opiekował się nim ojciec. Na tle rozpadu rodziny chłopiec przeżywał silny dyskomfort psychiczny, bowiem był silnie związany emocjonalnie z obojgiem rodziców. B. K. i P. K. (1) posiadali kompetencje rodzicielskie i żadne z nich nie dawało lepszej rękąmi prawidłowego wykonywania władzy rodzicielskiej. M. K. (1) w czasie postępowania rozwodowego był silnie związany więzią zależnościową z matką. Powyższe powodowało, że zgodnie z zaleceniem opinii w sprawie rozwodowej, kontakty osobiste dziecka z rodzicem, któremu sąd nie powierzy pełnej władzy rodzicielskiej, winny być określone i systematyczne.

W dniu 22 maja 2013 r. B. K. i P. K. (1) zawarli porozumienie dotyczące rozwiązania małżeństwa bez orzekania o winie, powierzenia władzy rodzicielskiej obojgu rodzicom, ustalenia miejsca pobytu M. K. (1) w miejscu pobytu matki 3 tygodnie w miesiącu i w miejscu pobytu ojca 1 tydzień w miesiącu, a także kontaktów z dzieckiem. B. K. wiedziała już wówczas, że jest w ciąży z obecnym partnerem. W dniu 3 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w sprawie sygn. akt I C 928/12 wydał wyrok rozwiązujący małżeństwo państwa K., zgodny z zawartym przez strony porozumieniem.

Dnia 1 września 2013 r. B. K. wyjechała z M. K. (2) za granicę. W dniu 03.09.2013 r. poinformowała ona P. K. (2), że wywiozła syna do R., gdzie ma zamiar zamieszkać wraz ze swoim obecnym partnerem, z którym spodziewa się dziecka. Wskazała, że P. K. (1) może odwiedzać syna w R.. Od tamtej pory M. K. (1) nie przyjeżdżał do Polski, a ojciec nie odwiedzał go we W..

B. K. deklarowała, że jej mąż będzie mógł kontaktować się z dzieckiem telefonicznie i za pośrednictwem komunikatora internetowego i początkowo P. K. (1) nie miał większych problemów w porozumiewaniu się z synem, choć nie następowało to tak często, jak tego oczekiwał. Z czasem coraz rzadziej ojcu udawało się uzyskać połączenie z M. K. (2).

Z uwagi na uznanie przez sąd, że doszło do podstępного wprowadzenia w błąd P. K. (2) przez B. K., co do jej zamiaru wywiązania się z warunków porozumienia, w sytuacji gdy planowała zmianą miejsca zamieszkania i przeniesienie się wraz z synem do W. – wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 3 czerwca 2013 r. w sprawie sygn. akt I C 928/12 i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze udzielił zabezpieczenia, w ten sposób, że wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim P. K. (2) – na czas trwania postępowania rozwodowego – powierzył P. K. (2), ograniczając władzę rodzicielską B. K. do ogólnego wglądu w wychowanie, wykształcenie małaolatniego i do współdecydowania w istotnych sprawach dziecka. Żadna ze stron postępowania nie złożyła w terminie środka odwoławczego, wobec czego postanowienie stało się prawomocne i wykonalne.

W miesiącu marcu 2013 r. P. K. (1) złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 211 k.k. przez B. K..

Pismem z dnia 22.04.2014 r. pełnomocnik P. K. (2) wezwał B. K. do wydania ojcu małoletniego syna M. w terminie do dnia 30.04.2014 r., poprzez przywiezienie go do miejsca zamieszkania P. K. (2). Oskarżona odebrała przesyłkę w dniu 15.05.2014 r., a jej pełnomocnik w dniu 29.04.2014 r.

Z uwagi na niewyrażenie zgody przez P. K. (2) na wydanie paszportu i dowodu dla M. K. (2), B. K. wystąpiła do sądu o zezwolenie na wydanie tych dokumentów bez zgody ojca dziecka. Postanowienie w tej sprawie zapadło w dniu 7 lipca 2014 r. W dniu 2 października 2014 r. wydany został dowód osobisty dla M. K. (2).

Nieprawomocnym wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r. sygn. akt I C 1907/13 Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, rozwiązując małżeństwo B. K. i P. K. (2), powierzył ojcu wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim M. K. (2), a matce dziecka ograniczył wykonywanie władzy rodzicielskiej.

Sąd dla nieletnich w R. postanowieniem z dnia 02.02.2015 r. oddalił żądanie powrotu do kraju wniesione przez P. K. (2), a dotyczące M. K. (2). Powyższe uzasadnił manifestowaną przez dziecko chęcią do pozostania we W. i ryzykiem psycho-fizycznym, w przypadku powrotu do kraju.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej B. K. k. 162v-164, 166v-167,

zeznania świadka P. K. (2) k. 164-166v, 167v oraz k. 26-26v, 36v i 115 akt sprawy 1Ds 890/14,

kopia pisma i potwierdzeń odbioru k. 12-14,

kopia aktu notarialnego k. 18-22,

wydruk wiadomości przesyłanych przez komunikator skype oraz krótkich wiadomości tekstowych k. 23-29, 191-223 oraz k. 81-85 akt sprawy 1Ds 890/14,

kopia wyroku k. 30,

kopia porozumienia k. 31-32,

kopia opinii w sprawie rozwodowej k. 33-37,

kopia wyroku wraz z uzasadnieniem k. 38-46,

kopia opinii uzupełniającej w sprawie rozwodowej k. 47-49,

kopia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa k. 55-61,

kopia wyroku wraz z uzasadnieniem k. 79-88,

odpisy postanowień k. 106, 107,

kopia postanowienia k. 118,

kopie pism pełnomocnika B. K. k. 119-124,

kopia postanowienia wraz z uzasadnieniem k. 125-127,

kopia dowodu osobistego i paszportu k. 224-228,

kopia postanowienia k. 48 akt sprawy 1Ds 890/14,

kopia karty informacyjnej k. 63, 64 akt sprawy 1Ds 890/14,

kopia protokołu posiedzenia k. 65-71 akt sprawy 1Ds 890/14,

postanowienie k. 141-145 akt sprawy 1Ds 890/14,

kopia tłumaczenia postanowienia Sądu dla nieletnich w R. z dnia 02.02.2015 r. k. 172-181;

B. K. nie była karana sędownie. Oskarżona ma dwoje dzieci, z zawodu jest fryzjerką, obecnie nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu swojego konkubenta, z którym mieszka we W., Via F. B. 45 G..

dowód: informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 104,

dane osobowe k. 162-162v,

wyjaśnienia oskarżonej B. K. k. 162v-164, 166v-167;

Subsydiarnym aktem oskarżenia z dnia 6 lutego 2015 r. zarzucono B. K., że od dnia 4 marca 2014 roku do chwili obecnej, wbrew woli osoby powołanej na podstawie prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, Wydział I Cywilny, z dnia 13 lutego 2014 roku, sygn. akt I C 1907/13, do wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnim M. K. (1), tj. jego ojca P. K. (1), przetrzymuje małoletniego M. K. (1) w swoim miejscu pobytu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej we W. <<Via F. B. 45 G.>> oraz wbrew orzeczeniu Sądu nie ma zamiaru przywiezienia małoletniego do Polski do jego miejsca zamieszkania, a to miejsca zamieszkania ojca, to jest popełnienie czynu z art. 211 k.k.

Oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. B. K. nie kwestionowała tego, że bez zgody ojca wywiozła syna poza granice kraju początkiem września 2013 r. i tego, że od tamtej pory M. K. (1) przebywa wraz z nią

w R.. Twierdziła, że powodem powyższego była chęć zapewnienia dziecku spokoju, gdyż jej mąż zachowywał się wobec niej niewłaściwie, co negatywnie wpływało na stan emocjonalny syna.

Wskazała, że po wydaniu orzeczenia przez sąd, w którym powierzono P. K. (2) wykonywanie władzy rodzicielskiej nad synem, a jej ograniczono władzę rodzicielską – nie przywiozła M. K. (2) do kraju ponieważ nie miał on dokumentu uprawniającego do poruszania się po innych państwach i przekraczania granic.

Wyjaśniła ponadto, że nie ogranicza M. K. (1) kontaktów z ojcem, gdyż podała P. K. (2) numery telefonów, z których może korzystać dziecko, a wcześniej mógł również korzystać ze skypa. Podała, że tą ostatnią formę łączności między mężem, a synem zlikwidowała, kiedy P. K. (1) zażądał żeby w terminie 30 dni oddała mu dziecko.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej jedynie w części, to jest min. w zakresie w jakim wskazywała przyczyny wywiezienia syna poza granice kraju. Choć nie budzi wątpliwości, że relacje państwa K. we wskazanym okresie nie były najlepsze, o czym świadczy choćby toczące się już wcześniej postępowanie rozwodowe, to niewątpliwie syn był wówczas silnie związany z obojgiem rodziców, a oskarżona często pozostawiała dziecko pod opieką swojego męża.

Nawet jeśli dochodziło wtedy do kłótni między B. i P. K. (2) lub do pewnych zaniechań opiekuńczych ze strony oskarżyciela, to oskarżona miała inne możliwości, aby przeciwdziałać negatywnym konsekwencjom takiej sytuacji – wystąpić o nadzór kuratora, czy ograniczenie władzy rodzicielskiej P. K. (2) nad synem.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że jeszcze 3 miesiące przed wyjazdem do W., B. K. nie miała żadnych zastrzeżeń do P. K. (2), skoro w dniu 22 maja 2013 r. zawarła z nim porozumienie dotyczące rozwiązania małżeństwa bez orzekania o winie, powierzenia władzy rodzicielskiej obojgu rodzicom, ustalenia miejsca pobytu M. K. (1) w miejscu pobytu matki 3 tygodnie w miesiącu i w miejscu pobytu ojca 1 tydzień w miesiącu, a także kontaktów ojca z dzieckiem. W ocenie Sądu faktyczne przyczyny przeniesienia się wraz z M. K. (2) do F. S. wskazała oskarżona w wiadomości wysłanej do męża w dniu 3 września 2013 r.

Za niewiarygodne uznano również wyjaśnienia oskarżonej dotyczące tego, że nie ogranicza ona kontaktów pomiędzy ojcem i synem. Po pierwsze sama przyznała, że zlikwidowała profil na S., wobec czego od pewnego czasu P. K. (1) nie może, nie ponosząc żadnych kosztów, komunikować się z dzieckiem, poza tym nie ma możliwości widzieć syna podczas rozmów. Po drugie – na co wskazują dołączone przez oskarżyciela wydruki wiadomości przesyłanych przez komunikator skype oraz krótkich wiadomości tekstowych – już wcześniej zdarzały się sytuacje, gdy nie dochodziło do oczekiwanych przez ojca połączeń pomiędzy nim, a M. K. (2).

Jako zgodne z prawdą należało potraktować zeznania P. K. (2), uznając jedynie za nieprawdziwe te jego twierdzenia, w których tłumaczy powody zaniechania odwiedzenia syna, w jego obecnym miejscu pobytu. Rodzic tęskniący za dzieckiem i któremu rzeczywiście zależy na spotkaniu z nim, nie rezygnuje z możliwości spotkania, nawet jeśli jest to obarczone wydatkami, czy wiąże się z pewnymi niedogodnościami. Nie sposób uznać, za wiarygodne to, że P. K. (1) obawiał się o własne życie – od dawna zna F. S., współpracował z nim, a nawet zapraszał go do swojego domu. Gdyby faktycznie osobnik ten był niebezpieczny, to oskarżyciel nie nawiązywałby z nim tak bliskich relacji.

W pozostałym zakresie nie znaleziono podstaw, by podważać wiarygodność twierdzeń B. K. i P. K. (2), są one bowiem wzajemnie zgodne - w szczególności w zakresie, w jakim wskazują oni na to, że od dawna między nimi istnieje konflikt, a nadto znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, zgromadzonym w toku postępowania, albowiem ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Oskarżona B. K. w okresie od dnia 2 października 2014 r. do dnia 29 grudnia 2014 r., wbrew woli P. K. (2), powołanego do opieki na podstawie prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 lutego 2014 roku sygn.

akt I C 1907/13, zatrzymała małoletniego poniżej 15 roku życia M. K. (2) w swoim miejscu pobytu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej we W., Via F. B. 45 G., zrealizowała tym samym znamiona ustawowe występku z art. 211 k.k.

Dobrem chronionym w przepisie art. 211 k.k. jest instytucja opieki i nadzoru nad małoletnim lub osobą nieporadną. Analogiczne stanowisko prezentuje Sąd Najwyższy, który w postanowieniu z 18.12.1992 r. (I KZP 40/92) stwierdził, iż „nie ulega wątpliwości, że przedmiotem ochrony (...) nie jest wolność osoby uprowadzonej lub zatrzymanej, jak również nie jest przedmiotem tej ochrony treść orzeczeń sądowych dotyczących sprawowania opieki lub nadzoru nad tą osobą, lecz instytucja owej opieki lub nadzoru”. Chodził o zagwarantowanie nienaruszalności czyjś prawa do opieki lub nadzoru nad inną osobą, jak też o przeciwdziałanie - dla dobra małoletniego, dowolności w zakresie dysponowania sprawami opieki lub nadzoru.

Czynność sprawcza wyraża się w uprowadzeniu lub zatrzymaniu małoletniego poniżej lat 15 albo osoby nieporadnej ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny. Według J. M. (Kodeks karny z komentarzem, s. 478), którego pogląd sąd orzekający w pełni popiera „zatrzymanie oznacza działanie polegające na spowodowaniu faktu, że dana osoba, która zgodnie z wolą innej osoby (w danym wypadku mającej prawo opieki lub nadzoru) powinna zmienić miejsce pobytu, pozostaje w danym miejscu pod władzą zatrzymującego”.

Z zatrzymaniem mamy do czynienia także wówczas, gdy osoba taka znalazła się pod władztwem sprawcy początkowo legalnie i sprawca odmówił jej wydania. Wobec powyższe, w niniejszej sprawie nie ma znaczenia dla oceny, czy doszło do realizacji znamion występku z art. 211 k.k., to czy P. K. (1) początkowo zaakceptował fakt przebywania syna za granicą.

Skutkiem popełnienia czynu z art. 211 k.k. jest utrata możliwości sprawowania opieki lub nadzoru nad danym małoletnim lub osobą nieporadną przez osoby do tego powołane czy powstania zmian w zakresie sprawowania opieki lub nadzoru nad osobą uprowadzoną lub zatrzymaną. Jednocześnie opieka i nadzór muszą mieć charakter legalny, tj. muszą opierać się na określonym tytule prawnym.

Fundamentalne znaczenie ma to, czy podmiotem tego przestępstwa mogą być rodzice małoletniego, którzy wykonują wobec niego władzę rodzicielską. W doktrynie przedstawiany jest zgodny pogląd, że sprawcą tego czynu zabronionego może być to z rodziców, które zostało pozbawione władzy rodzicielskiej lub któremu została ona ograniczona lub zawieszona (por. min. R. A. S., Przepięstwo uprowadzenia małoletniego ..., s. 67-68; A. S., W. przestępstwa przeciwko małoletniemu, (...) Instytutu (...), s. 24;). Również Sąd Najwyższy konsekwentnie prezentuje linię orzecniczą – również w postanowieniu z 9.12.2003 r. (III KK 116/03), w którym stwierdził, że „jeżeli sąd w trybie art. 443 § 1 k.p.c. powierza w toku procesu karnego o rozwód tymczasowo małoletnie wspólne dziecko poniżej lat 15 pieczy jednego z rodziców, to drugi z rodziców, który uprowadza lub zatrzymuje to dziecko, nie może być podmiotem przestępstwa z art. 211 k.k., chyba że uprzednio ograniczono już jego władzę rodzicielską albo w trybie art. 443 § 1 k.p.c. rozstrzygnięto co do sprawowania pieczy przez drugiego z rodziców w sposób podobny do ograniczenia władzy rodzicielskiej, nie zawężając tej decyzji do samego powierzenia pieczy nad dzieckiem i nakazu wydania go danemu rodzicowi, a odebranie dziecka spod pieczy godzi w to ograniczenie lub ograniczający władzę rodzicielską sposób sprawowania pieczy”.

Czyn zabroniony z art. 211 k.k. ma charakter przestępstwa trwałego.

Oceniając całokształt zebranego materiału dowodowego oraz zachowanie się oskarżonej i pokrzywdzonego, należy uznać, że B. K. zrealizowała znamiona występku z art. 211 k.k. Pomimo, iż prawomocnym postanowieniem z dnia 13 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze udzielił zabezpieczenia, w ten sposób, że wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim P. K. (2) – na czas trwania postępowania rozwodowego – powierzył P. K. (2), ograniczając władzę rodzicielską B. K. do ogólnego wglądu w wychowanie, wykształcenie małaolat niego i do współdecydowania w istotnych sprawach dziecka, i pomimo żądania osoby uprawnionej, tj. ojca dziecka, by syn opuścił miejsce pobytu matki, oskarżona nie przywiozła do niego M. K. (2), małoletniego poniżej 15 roku życia, czym pozbawiła uprawnionego możliwości wykonywania opieki nad tym małoletnim.

Mając na uwadze okoliczności, w jakich doszło do zatrzymania M. K. (2) we W., Sąd uznał, że oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim, bowiem B. K. miała zamiar nie przywiezienia syna do kraju, pomimo, iż знаła treść wyżej wskazanego orzeczenia o udzieleniu zabezpieczenia i znała stanowisko ojca dziecka odnośnie miejsca pobytu małoletniego. Oskarżona jest pełnoletnia, w chwili czynu nie znajdowała się w stanie wyłączającym lub ograniczającym jego świadomość lub swobodne podejmowanie decyzji. Nie jest chora psychicznie i nie cierpi na zaburzenia na tym tle. Działanie oskarżonej było w pełni świadome i kontrolowane, dlatego jej wina nie budzi wątpliwości.

Sąd dokonał modyfikacji w zakresie opisu czynu, to jest okresu w jakim B. K. dopuściła się popełnienia przypisanego jej czynu. Pomimo, iż P. K. (1) wyrażał wobec B. K. żądanie wydania mu dziecka, to jednak celowo i świadomie uniemożliwiał uzyskanie przez małoletniego dokumentu pozwalającego na podróżowanie – narażając tym samym, w wypadku kontroli, B. K. na ukaranie i odebranie jej dziecka. Wobec powyższego dopiero od czasu wydania M. K. (2) dowodu osobistego w dniu 02.02.2014 r. oskarżona miała faktyczną i prawną możliwość wydania dziecka ojcu. W konsekwencji tę datę przyjęto jako początkową, zaś jako końcową - dzień 29.12.2014 r., tj. datę zatwierdzenia przez Prokuratora niezaskarżalnego postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

Przepisy obowiązujące do dnia 30.06.2015 r., były niewątpliwie względniejsze, skoro w przypadku popełnienia czynu z art. 211 k.k. możliwe było orzeczenie, przy zastosowaniu dyspozycji art. 58 § 3 k.k. kary grzywny - z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a obecnie ustawodawca takiej możliwości nie przewiduje. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia – zgodnie z regułą wynikającą z art. 4 § 1 k.k.

W oparciu o ocenę elementów przedmiotowo-podmiotowych leżących w granicach czynu przypisanego oskarżonej Sąd przyjął, że stopień jego społecznej szkodliwości nie jest znaczny. Szkodliwość ta przejawia się przede wszystkim w okresie w jakim trwało zatrzymanie. Negatywnie oceniono również to, że B. K. praktycznie wyłączyła możliwość wykonywania władzy rodzicielskiej przez oskarżyciela – ten bowiem pozbawiony jest wglądu w wychowanie, a także prawa decydowania o wykształceniu małoletniego i współdecydowania w istotnych sprawach dziecka.

Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości tego czynu należało jednak również uwzględnić to, że oskarżona prawidłowo wywiązuje się z obowiązków rodzicielskich, a M. K. (1) jest zadowolony z tego, że pozostaje z matką i czuje się szczęśliwy w obecnym miejscu pobytu. Wymierzając karę oskarżonej, Sąd miał na uwadze również to, że B. K. nie była wcześniej karana oraz to, że wyjeżdżając do obecnego partnera chciała zapewnić sobie i swoim dzieciom nie tylko godny byt, ale również stworzyć ognisko domowe, co w pełni się powiodło.

Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy i rozpatrując je w świetle dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k., Sąd wnioskował, że adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości oraz do stopnia winy oskarżonej będzie kara grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda. Oskarżona ma zawód, a jej dzieci są na tyle duże, że może ona już podjąć zatrudnienie, nie ma problemów zdrowotnych i ma doświadczenie zawodowe za granicą, zatem nie będzie miała trudności ze znalezieniem pracy, dlatego orzeczona kara grzywny we wskazanej wysokości nie będzie stanowiła dla niego nadmiernej dolegliwości, nie pozostawiając jednakże u niej jednocześnie poczucia bezkarności. Powyższa kara pozwala również na spełnienie wychowawczego aspektu postępowania i powinna ona w wystarczającej mierze uświadomić oskarżonej naganność jej postępowania oraz stanowić dla niej przestrożę. Kara ta czyni również zadość potrzebom kształtowania świadomości prawnej i spełni wymogi społecznego oddziaływania, świadcząc o nieuchronności kary za przestępstwo. W ocenie Sądu orzeczona kara pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec B. K., co sprawi, iż będzie ona przestrzegać w przyszłości porządku prawnego.

Dla osiągnięcia celów postępowania, zdaniem Sądu, konieczne jest jednak orzeczenie kary grzywny bez jej warunkowego zawieszenia. Wobec prezentowanej przez B. K. postawy, tj. dalszego zatrzymywania małoletniego, nie byłoby wystarczające samo zagrożenie wykonania kary, by sprawczyni w pełni uświadomiła sobie niedopuszczalność takiego zachowania. Zdaniem Sądu nie istnieje wobec oskarżonej pozytywna prognoza, pozwalająca przypuszczać, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary będzie ona przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa z art. 211 k.k.

Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności oraz fakt, iż obecna sytuacja materialna oskarżonej - mieszkającej za granicą i prowadzącej wspólne gospodarstwo domowe z osobą majątną - jest bardzo dobra, Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zwolnienia B. K. od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie. Stosownie do obowiązujących przepisów od skazanego sąd zasądza oprócz kosztów sądowych również wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Orzeczenie o kosztach znajduje oparcie w przepisach wskazanych w punkcie 2 wyroku.